

עין משפט גון מצוה

כל שעה פרק שני פסחים

מסורת הש"ס

ק"ח א מ"י פ"ה מהל' מתן
הכלב כ' מתן לחין ע"ג
ט"ש ע"ג ע"ג
ק"ט ב מ"י מהל' מתן
הכלב:
ק"ב ג מ"י פ"ה מהל' מתן
מ"ש נ"ה א'
ק"ב ד מ"י פ"ג מ"י מ"ג
המתנות מ"י מ"ג מ"ג
י"ד מ"י פ"ה א'
ק"ב ה מ"י פ"ה מהל' מתן
הכלב ה:
ק"ב ו ד ש"ס הל' ו'
ז מ"י פ"ה מהל' מעשר שני
א"ש ש"ע י"ד מ"י פ"ה א'
מ"י פ"ה א'
ז מ"י פ"ה מהל' ערבין
ה' א'
ק"ב י מ"י פ"ה מהל' מעשר שני
א"ש ש"ע י"ד מ"י פ"ה א'
פ"ה מהל' מעשר שני
הכלב י:

א וק"ח מ"י פ"ה מהל' מתן
הכלב כ' מתן לחין ע"ג
ט"ש ע"ג ע"ג
ק"ט ב מ"י מהל' מתן
הכלב:
ק"ב ג מ"י פ"ה מהל' מתן
מ"ש נ"ה א'
ק"ב ד מ"י פ"ג מ"י מ"ג
המתנות מ"י מ"ג מ"ג
י"ד מ"י פ"ה א'
ק"ב ה מ"י פ"ה מהל' מתן
הכלב ה:
ק"ב ו ד ש"ס הל' ו'
ז מ"י פ"ה מהל' מעשר שני
א"ש ש"ע י"ד מ"י פ"ה א'
מ"י פ"ה א'
ז מ"י פ"ה מהל' ערבין
ה' א'
ק"ב י מ"י פ"ה מהל' מעשר שני
א"ש ש"ע י"ד מ"י פ"ה א'
פ"ה מהל' מעשר שני
הכלב י:

תורה אור השלם

1. ואל הלוים תדבר
ואמרת אלעם כי הקדש
נזאת בני ישראל את
הקדש אשר נתתי לכם
מאתם כעבדתיכם ודברתם
מקדש תרומתו ו מעשר מן
הקדש: במדבר י"ז
2. מכל מתנותיכם תרומת
את כל תרומתו ו עמל
הכלו את הקדש שמנת
במדבר י"ז
3. ונתתה בכסף ארז
והקדש ייךך והקדש י' יבחר
הקדש אשר יבחר י'
אלהיך כו: דברים י"ד כה
4. ואם נאל אתה את
השדה המקדש ואת יוסף
חמשת ספק ערךך עליו
וקם לו: ויקרא כו י'
5. לא תאכל עני חמץ
שבשעת ימים תאכל עליו
מזה לחם עני כי בחפז
יצאת מארץ מצרים למען
תזכור את יום צאתך מארץ
מצרים כל ימי חייך:
דברים טו ג

גליון הש"ס

נבוא י"צ בבבל שבול
מדינתו: ע"ג לקמן ע"ג
מ"ה א' חלן דמל':

לעני רש"י

פלא"ש [פלא"ש] ע"ג.
גולם (חמץ חמץ) ע"ג
שורש ט"ב צורת ט"ב.

רבינו חננאל

דמאי כב"י דאמרי מאכילין
את העניים דמאי: וכו' וכו' דהו
לעניים יצא אדם בו כפסח,
ודמאי כבר פשוטו כפסח
מקדושתו וזו הלוקח פירות
ממנו הארץ ואני יודע את
העניים וכו' וכו' וכו' וכו'
הם חלק אחת פסחא לכוון.
הן תרומת מעשר שהיה
חייב הלו ליתן לכוון מעשר
מן התרומה. את התרומה
גדולה שהיא אחד מחמשים
דמאי היו כפסחים ואפילו
עני הארץ: וכו' וכו' וכו' וכו'
עמי אחת מעשרה: ונתנו
ללוי קודם שיעשו תרומה
וקודם שהוציא ממנו תרומה
גדולה לכוון. ונתן הלו ממנו
תרומת מעשר ונתן מעשר
התרומה מעשר שתרומה
גדולה לא נתן לכוון. ומר

דמאי ה' לא הו' ליה. והמריץ לקמן מי שאיסורו משום שלא תאכל
ממנו לבדו אהיה יולא זה לשון מה' יולא מי שיש לו איסור אחר. א"י
הוא לה מזהו הבה עבדיה: **השפא נמי הו' ליה**. דוממה דרבינן
ועלמא הוא דרוב עמי הארץ מעשרין הן: **אכסניא**. חילות מלכי
ישראל המוטעין על בני העיירות לזון
לגיון עליהם וצריכהין שיראלים
הן והיו ר' עניים והואל ואיני
במקומן: **שקדימו כשילבס**. אם
המעשר הקדים לתרומה גדולה קודם
מירוח דמן התורה תרומה קודמת
למעשר דראשית קרי' רחמנא' וכן
הנותר הוא עומ מעשר רשע ללוי
ועשיו הערים הלוי וקדמו כדי שלא
יחסרו הכסן אחד מממשים ועולה
הימנו תרומת מעשר כדינו אבל
תרומה גדולה הראשונה לא נעלה
הימנו ואשמעינן ממני דמותר כרבי
אזכור: **מל מפסוסיס**. בליס כמי:
אם כל פרוסא פ'. אפילו תרומה
גדולה: **ומה ראיס**. דלוקמת קרא
לחיו' כשקדימו ככרי וקרא דפטורא
כשקדימו כשעילון: **האי**. דנתמח
ככרי אידגן וכיון דנקרא דגן נעשה
עובל לתרומה כדכמי' ראשית דגני:
האי לא אידגן. וכי שקילה לוי עדיין
לא הוה עובל לתרומה: **עובל**
מדרבנן. ואפי' מזהו הבה עבדיה
היא חשיב לה ולא דמי לדמאי
ובדמאי דהמס אשכחן ביה הימלא
לכמי' הלכך הכא דיעבד נעיק:
ולא כמעשר ראשון עובל מעשר
פרוסמו. קא ס"ד כתרומת מעשר
קאמר וקא פריך פשיטא: **לא לריכא**
שקדימו ככרי. והאי תרומתו דקמי
תרומה גדולה דהו' מו' פלרושו מינה
מעיקרא קאמר: **כדלמרי ליש רב**
פסא לכיי. לעיל כשמעתי: **אסימון**.
מעשה בלא זורה. פלאט' בלע"ז:
ונמן הספק וקס לו. כמקדש שהיה
כמי וקס חמישית כסף ערך וגי':
כל עטל נמי לא אסימון. קאמר ה"א:
או אפילו (אכילת) מעשר עני. שאין
בו שום קדושה דלילו מעשר ראשון
אית ביה תרומת מעשר שיהא קדושה
ומעשר עני כולו קדוש: **מי שאיסורו**
משום כל סאכל מות. אהיה יולא ר' רב
די מזה כפסח אם עשאו מזה:
האוכל

אמרי פירות אין מחמיצין: יוצא כדמאי
ובמעשר וכו': דמאי ה' הא לא הו' ליה כיון
דאי בעי מפקר לנכסיה הו' עני ואוכל דמאי
השתא נמי הו' ליה ורתנא ימאכילין את
העניים דמאי ואת אכסניא דמאי ואמר ר' אבא
הוא תנא בית שמאי אומרים אין מאכילין
את העניים דמאי ואת האכסניא דמאי ובית
הלל אומרים מאכילין: מעשר ראשון שנמלה
תרומתו וכו': פשיטא דכיון שנמלה תרומתו
חולין הו' לא צריכא שהקדימו בשילבס
ונמלה הימנו תרומת מעשר ולא נמלה
הימנו תרומה גדולה וכדרכי אבהו אמר ר'
אבהו אמר רבי שמעון בן לקיש דמעשר
ראשון שהקדימו בשילבס פטור לתרומה ה'
גדולה שנאמר והתרומתם ממונו תרומת ה'
מעשר מן המעשר מעשר מן המעשר אמרתי
לך ולא תרומה גדולה ותרומת מעשר מן
המעשר אמר ליה רב פפא לאביי אלא מעתה ה'
אפילו ההקדימו בכרי נמי ליפטר א"ל עליך
אמר קרא זמכל מתנותיכם תרומה את כל
תרומת ה' ומה ראית האי אידגן והאי לא
אידגן: מעשר שני והקדש שנפדו וכו':
פשיטא הכא במאי עסקינן שנתן את הקרן
ולא נתן את החומש וקא משמע לן דאין
חומש מעבב: והכהנים בחלה ובתרומה
וכו': פשיטא מהו דתימא מצה שוה לכל אדם
בעינן קמ"ל מצות מצות ריבה: אבל לא
בטבל וכו': פשיטא לא צריכא בטבל טבול
מדרבנן שזרוע בעצין שאינו נקוב: ולא
במעשר ראשון שלא נמלה תרומתו: פשיטא
לא צריכא שהקדימו בכרי מהו דתימא
כדאמר ליה רב פפא לאביי קא משמע לן
כדשני ליה: ולא במעשר שני והקדש שלא
נפדו שלא נפדו כהלכתא מעשר שני שפדאו
על גב אסימון דרחמנא אמר וצרת הכסף
ה"דבר שיש לו צורה והקדש שחיללו על גבי
קרע דרחמנא אמר ונתן הכסף וקס לו
תנו רבנן יכול יוצא אדם ידי חובתו בטבל
שלא נתקן כל טבל נמי הא נתקן אלא בטבל שלא נתקן כל צורכו
שנמלה ממונו תרומה גדולה ולא נמלה ממונו תרומת מעשר [מעשר] ראשון
ולא מעשר שני ואפילו מעשר עני מנין תלמוד לומר לא תאכל עליו חמץ מי
שאיסורו משום כל סאכל מות יצא זה שאין איסורו משום כל סאכל
חמץ אלא משום כל סאכל מות ואיסורא דחמץ הויכין אולא אמר רב ששת
הא מני ר' שמעון היא דאמר אין איסור חל על איסור דתנאי ר' שמעון אמר
האוכל

אמרי פירות אין מחמיצין: יוצא כדמאי
ובמעשר וכו': דמאי ה' הא לא הו' ליה כיון
דאי בעי מפקר לנכסיה הו' עני ואוכל דמאי
השתא נמי הו' ליה ורתנא ימאכילין את
העניים דמאי ואת אכסניא דמאי ואמר ר' אבא
הוא תנא בית שמאי אומרים אין מאכילין
את העניים דמאי ואת האכסניא דמאי ובית
הלל אומרים מאכילין: מעשר ראשון שנמלה
תרומתו וכו': פשיטא דכיון שנמלה תרומתו
חולין הו' לא צריכא שהקדימו בשילבס
ונמלה הימנו תרומת מעשר ולא נמלה
הימנו תרומה גדולה וכדרכי אבהו אמר ר'
אבהו אמר רבי שמעון בן לקיש דמעשר
ראשון שהקדימו בשילבס פטור לתרומה ה'
גדולה שנאמר והתרומתם ממונו תרומת ה'
מעשר מן המעשר מעשר מן המעשר אמרתי
לך ולא תרומה גדולה ותרומת מעשר מן
המעשר אמר ליה רב פפא לאביי אלא מעתה ה'
אפילו ההקדימו בכרי נמי ליפטר א"ל עליך
אמר קרא זמכל מתנותיכם תרומה את כל
תרומת ה' ומה ראית האי אידגן והאי לא
אידגן: מעשר שני והקדש שנפדו וכו':
פשיטא הכא במאי עסקינן שנתן את הקרן
ולא נתן את החומש וקא משמע לן דאין
חומש מעבב: והכהנים בחלה ובתרומה
וכו': פשיטא מהו דתימא מצה שוה לכל אדם
בעינן קמ"ל מצות מצות ריבה: אבל לא
בטבל וכו': פשיטא לא צריכא בטבל טבול
מדרבנן שזרוע בעצין שאינו נקוב: ולא
במעשר ראשון שלא נמלה תרומתו: פשיטא
לא צריכא שהקדימו בכרי מהו דתימא
כדאמר ליה רב פפא לאביי קא משמע לן
כדשני ליה: ולא במעשר שני והקדש שלא
נפדו שלא נפדו כהלכתא מעשר שני שפדאו
על גב אסימון דרחמנא אמר וצרת הכסף
ה"דבר שיש לו צורה והקדש שחיללו על גבי
קרע דרחמנא אמר ונתן הכסף וקס לו
תנו רבנן יכול יוצא אדם ידי חובתו בטבל
שלא נתקן כל טבל נמי הא נתקן אלא בטבל שלא נתקן כל צורכו
שנמלה ממונו תרומה גדולה ולא נמלה ממונו תרומת מעשר [מעשר] ראשון
ולא מעשר שני ואפילו מעשר עני מנין תלמוד לומר לא תאכל עליו חמץ מי
שאיסורו משום כל סאכל מות יצא זה שאין איסורו משום כל סאכל
חמץ אלא משום כל סאכל מות ואיסורא דחמץ הויכין אולא אמר רב ששת
הא מני ר' שמעון היא דאמר אין איסור חל על איסור דתנאי ר' שמעון אמר
האוכל

ללוי אותו מעשר. שלא נתחייב הלוי בתרומה גדולה אלא אם קבל הלוי מעשר מן הנהון אחר שהמניח ישראל כרי. והמניח
ממנו מעשר נתנו ללוי קודם התרומה חייב בתרומה וחייב בתרומת מעשר (לוי). ופשוטו היא. והיא מפורשת בסוטה
פ"ה אהרן. וכמעשר שני והקדש שפדו את נתן הקרן אפי' שלא נתן עדיין החומש כבר שילו הוא. וכן הלהל התרומה
לגויה. וה' אפי' שילבס אחרת. מצות מצות ריבה. טבל הוא שלא תרומה ממנו התרומה המעשר. אפי' שהיא תרומה
שנתנה בעצין שאינו נקוב ואני תבואת הארץ אלא תבואת ריבה. וריבה כלי מאוריתא טעור מדרבנן חייב להפריש ממנו
תרומה ומעשר. לסיכך אינו מותר שאינו ראו לאכילה. וכי' טבל דאורייתא שאינו ראו לאכילה בחיה. ולא במעשר ראשון
שלא נמלה תרומתו. כגון שהקדים בכרי. ונתן אחר מעשרה בו ללוי כמו פשוטו לעיל כבר ונתנא כמעשר שילבס הלוי
מן הכרי את מחמשים לכוון. והיא תרומה גדולה. וחייב עוד אחר כך לתת לכוון מן גבסאר בני חלק את מעשרה והיא
תרומת מעשר. ואפילו אם נתן תרומת מעשר ולא נתן תרומת גדולה אין יוצא בו ידי חובתו בפסח של אחרת באכילה
בחיור. וכן במעשר והקדש שפדו על אסימון. והן מעות שאין צורה. כלומר לא נטבעו בפסח. אלא חלק בלא
צורה. כאלו לא נפדו. ופדויה כי' הוא נוצא לא שפדויה. משום דאין מתחילת אלא על כסף שיש עליו צורה. שאמר וצרת
הכסף ביך. ודייקין וצרת דבר שיש עליו צורה למעטו אסימון שאין עליו צורה. חיי' יכול יוצא אדם שילבס שלא נתקן
הלכתא. והמניח כל מה שחייב להפריש חוץ מפרה אחר. ואפילו מעשר עני שמיצא מעשר בשנת השלישית. טבל ולא תאכל
טבל. ודמאי האוכל נכלה ביום הכיפורים טעור. ולא אתי איסור יום הכיפורים וחילל אסימון נכלה.

ובי פירות אין מחמיצין. היינו להמניח כרת כדאמרינן כרת כדאמרינן כרת
אין חייבין על חימונו כרת אבל לאו אית ביה ובמקור נמי
אמרינן אין לשון ציון ושמך ודבש ואם לש משרף מיד וחמשים נמי
דאמרינן תאכל היינו משום שיוכלין לשומרה מן החמץ כשאר עיסה אבל
כלבי ועלמא מחמיצין וקשה דלקמן
(דף ת. מ) מקינן גבי לקימחא דלביסונא
אלבי מן פירות שרי דמי פירות אין
מחמיצין משמע דשרינן לגמרי וכן
פי' ר"ת דאין מחמיצין כל עיקר והא
דאמר משרף מיד כשעירב עמהן
מיה דאז מותרות יומר להחמיץ ועל
מיה דאמר דאין כרת אבל לאו אית
ביה אבל היכא דלית ביה מערובת
מיס כגון יין וחומץ ושאר מי פירות
שרי לגמרי וכן מוכח בסוף כל
המנחות שאות מלה (מנחות דף ט: ו) וס'
דאמר באר מקרינו לרבות מנחת
נכסים לחימוץ דכרי רבי יוסי הגלילי
ופריך מנחת נכסים מי פירות הן
אין מחמיצין אמר ריש לקיש אומר
היה רבי יוסי מנחת נכסים מגבלה
נמים והיא כשריה והשתא אי סלקא
דעמין דריש לקיש ורבי יוחנן מיידי
הכא בלא מיה כלל ואפילו הכי כרת
ליכא אבל מלקות איכא דחמץ וקשה
איך אמרינן איתמר לתימר התם
מגבלה נמים בלא גיבול מיה נמי
איתערך קרא שלא תאפה חמץ דהוי
חמץ וקשה ונתן וקשה פסול למנחה
דקאמרת התם כשנמחת (דף טג.)
דקאמרת התם שאור דר' יהודה לרבי
יהודה דפסול למנחות אלא ודאי היכא
דליכא מיה אית מחמץ כלל וקשה
לרשב"א דחומץ האדומי חשיב ליה
דפרק אלו עוברין (לדף ק' מ.) חמץ
דגן גומר ע"י מערובת ואמרי וכו'
חומץ האדומי מפרש להטו דרמו ביה
שעורים פי' משמין השעורים ציון
כדי שיחמץ היעב והא מי פירות אין
מחמיצין ואפילו אם משמין מיה עמהן
אכילי לא הו' אלא חמץ וקשה ואומר
ר"י שהשעורים שורין נמים קודם
ענין משמין ציון וכמי בלייס כסתפק
רש"י אי חשיב מי פירות או לא לפי
שאלו רחיש שהעיסה נעשה ענה כהן
יותר מנמים אבל ר"ת נהג היתר
דכרי והיה נוהג לאכול עכר הפסח
אחר הכרע שעות עוגה שנילושה
בצויסם כדקאמרינן סי' בירושלמי
האוכל מזה עכר פסח קודם ומנה
לחלו בעול לחיובתו כפי' חמיו היינו
מזה הראיה ללאת זה ידי חובה וזו
מנה עבדיה היא:

אמרי פירות אין מחמיצין: יוצא כדמאי
ובמעשר וכו': דמאי ה' הא לא הו' ליה כיון
דאי בעי מפקר לנכסיה הו' עני ואוכל דמאי
השתא נמי הו' ליה ורתנא ימאכילין את
העניים דמאי ואת אכסניא דמאי ואמר ר' אבא
הוא תנא בית שמאי אומרים אין מאכילין
את העניים דמאי ואת האכסניא דמאי ובית
הלל אומרים מאכילין: מעשר ראשון שנמלה
תרומתו וכו': פשיטא דכיון שנמלה תרומתו
חולין הו' לא צריכא שהקדימו בשילבס
ונמלה הימנו תרומת מעשר ולא נמלה
הימנו תרומה גדולה וכדרכי אבהו אמר ר'
אבהו אמר רבי שמעון בן לקיש דמעשר
ראשון שהקדימו בשילבס פטור לתרומה ה'
גדולה שנאמר והתרומתם ממונו תרומת ה'
מעשר מן המעשר מעשר מן המעשר אמרתי
לך ולא תרומה גדולה ותרומת מעשר מן
המעשר אמר ליה רב פפא לאביי אלא מעתה ה'
אפילו ההקדימו בכרי נמי ליפטר א"ל עליך
אמר קרא זמכל מתנותיכם תרומה את כל
תרומת ה' ומה ראית האי אידגן והאי לא
אידגן: מעשר שני והקדש שנפדו וכו':
פשיטא הכא במאי עסקינן שנתן את הקרן
ולא נתן את החומש וקא משמע לן דאין
חומש מעבב: והכהנים בחלה ובתרומה
וכו': פשיטא מהו דתימא מצה שוה לכל אדם
בעינן קמ"ל מצות מצות ריבה: אבל לא
בטבל וכו': פשיטא לא צריכא בטבל טבול
מדרבנן שזרוע בעצין שאינו נקוב: ולא
במעשר ראשון שלא נמלה תרומתו: פשיטא
לא צריכא שהקדימו בכרי מהו דתימא
כדאמר ליה רב פפא לאביי קא משמע לן
כדשני ליה: ולא במעשר שני והקדש שלא
נפדו שלא נפדו כהלכתא מעשר שני שפדאו
על גב אסימון דרחמנא אמר וצרת הכסף
ה"דבר שיש לו צורה והקדש שחיללו על גבי
קרע דרחמנא אמר ונתן הכסף וקס לו
תנו רבנן יכול יוצא אדם ידי חובתו בטבל
שלא נתקן כל טבל נמי הא נתקן אלא בטבל שלא נתקן כל צורכו
שנמלה ממונו תרומה גדולה ולא נמלה ממונו תרומת מעשר [מעשר] ראשון
ולא מעשר שני ואפילו מעשר עני מנין תלמוד לומר לא תאכל עליו חמץ מי
שאיסורו משום כל סאכל מות יצא זה שאין איסורו משום כל סאכל
חמץ אלא משום כל סאכל מות ואיסורא דחמץ הויכין אולא אמר רב ששת
הא מני ר' שמעון היא דאמר אין איסור חל על איסור דתנאי ר' שמעון אמר
האוכל

אמרי פירות אין מחמיצין: יוצא כדמאי
ובמעשר וכו': דמאי ה' הא לא הו' ליה כיון
דאי בעי מפקר לנכסיה הו' עני ואוכל דמאי
השתא נמי הו' ליה ורתנא ימאכילין את
העניים דמאי ואת אכסניא דמאי ואמר ר' אבא
הוא תנא בית שמאי אומרים אין מאכילין
את העניים דמאי ואת האכסניא דמאי ובית
הלל אומרים מאכילין: מעשר ראשון שנמלה
תרומתו וכו': פשיטא דכיון שנמלה תרומתו
חולין הו' לא צריכא שהקדימו בשילבס
ונמלה הימנו תרומת מעשר ולא נמלה
הימנו תרומה גדולה וכדרכי אבהו אמר ר'
אבהו אמר רבי שמעון בן לקיש דמעשר
ראשון שהקדימו בשילבס פטור לתרומה ה'
גדולה שנאמר והתרומתם ממונו תרומת ה'
מעשר מן המעשר מעשר מן המעשר אמרתי
לך ולא תרומה גדולה ותרומת מעשר מן
המעשר אמר ליה רב פפא לאביי אלא מעתה ה'
אפילו ההקדימו בכרי נמי ליפטר א"ל עליך
אמר קרא זמכל מתנותיכם תרומה את כל
תרומת ה' ומה ראית האי אידגן והאי לא
אידגן: מעשר שני והקדש שנפדו וכו':
פשיטא הכא במאי עסקינן שנתן את הקרן
ולא נתן את החומש וקא משמע לן דאין
חומש מעבב: והכהנים בחלה ובתרומה
וכו': פשיטא מהו דתימא מצה שוה לכל אדם
בעינן קמ"ל מצות מצות ריבה: אבל לא
בטבל וכו': פשיטא לא צריכא בטבל טבול
מדרבנן שזרוע בעצין שאינו נקוב: ולא
במעשר ראשון שלא נמלה תרומתו: פשיטא
לא צריכא שהקדימו בכרי מהו דתימא
כדאמר ליה רב פפא לאביי קא משמע לן
כדשני ליה: ולא במעשר שני והקדש שלא
נפדו שלא נפדו כהלכתא מעשר שני שפדאו
על גב אסימון דרחמנא אמר וצרת הכסף
ה"דבר שיש לו צורה והקדש שחיללו על גבי
קרע דרחמנא אמר ונתן הכסף וקס לו
תנו רבנן יכול יוצא אדם ידי חובתו בטבל
שלא נתקן כל טבל נמי הא נתקן אלא בטבל שלא נתקן כל צורכו
שנמלה ממונו תרומה גדולה ולא נמלה ממונו תרומת מעשר [מעשר] ראשון
ולא מעשר שני ואפילו מעשר עני מנין תלמוד לומר לא תאכל עליו חמץ מי
שאיסורו משום כל סאכל מות יצא זה שאין איסורו משום כל סאכל
חמץ אלא משום כל סאכל מות ואיסורא דחמץ הויכין אולא אמר רב ששת
הא מני ר' שמעון היא דאמר אין איסור חל על איסור דתנאי ר' שמעון אמר
האוכל

ללוי אותו מעשר. שלא נתחייב הלוי בתרומה גדולה אלא אם קבל הלוי מעשר מן הנהון אחר שהמניח ישראל כרי. והמניח
ממנו מעשר נתנו ללוי קודם התרומה חייב בתרומה וחייב בתרומת מעשר (לוי). ופשוטו היא. והיא מפורשת בסוטה
פ"ה אהרן. וכמעשר שני והקדש שפדו את נתן הקרן אפי' שלא נתן עדיין החומש כבר שילו הוא. וכן הלהל התרומה
לגויה. וה' אפי' שילבס אחרת. מצות מצות ריבה. טבל הוא שלא תרומה ממנו התרומה המעשר. אפי' שהיא תרומה
שנתנה בעצין שאינו נקוב ואני תבואת הארץ אלא תבואת ריבה. וריבה כלי מאוריתא טעור מדרבנן חייב להפריש ממנו
תרומה ומעשר. לסיכך אינו מותר שאינו ראו לאכילה. וכי' טבל דאורייתא שאינו ראו לאכילה בחיה. ולא במעשר ראשון
שלא נמלה תרומתו. כגון שהקדים בכרי. ונתן אחר מעשרה בו ללוי כמו פשוטו לעיל כבר ונתנא כמעשר שילבס הלוי
מן הכרי את מחמשים לכוון. והיא תרומה גדולה. וחייב עוד אחר כך לתת לכוון מן גבסאר בני חלק את מעשרה והיא
תרומת מעשר. ואפילו אם נתן תרומת מעשר ולא נתן תרומת גדולה אין יוצא בו ידי חובתו בפסח של אחרת באכילה
בחיור. וכן במעשר והקדש שפדו על אסימון. והן מעות שאין צורה. כלומר לא נטבעו בפסח. אלא חלק בלא
צורה. כאלו לא נפדו. ופדויה כי' הוא נוצא לא שפדויה. משום דאין מתחילת אלא על כסף שיש עליו צורה. שאמר וצרת
הכסף ביך. ודייקין וצרת דבר שיש עליו צורה למעטו אסימון שאין עליו צורה. חיי' יכול יוצא אדם שילבס שלא נתקן
הלכתא. והמניח כל מה שחייב להפריש חוץ מפרה אחר. ואפילו מעשר עני שמיצא מעשר בשנת השלישית. טבל ולא תאכל
טבל. ודמאי האוכל נכלה ביום הכיפורים טעור. ולא אתי איסור יום הכיפורים וחילל אסימון נכלה.

אמרי פירות אין מחמיצין: יוצא כדמאי
ובמעשר וכו': דמאי ה' הא לא הו' ליה כיון
דאי בעי מפקר לנכסיה הו' עני ואוכל דמאי
השתא נמי הו' ליה ורתנא ימאכילין את
העניים דמאי ואת אכסניא דמאי ואמר ר' אבא
הוא תנא בית שמאי אומרים אין מאכילין
את העניים דמאי ואת האכסניא דמאי ובית
הלל אומרים מאכילין: מעשר ראשון שנמלה
תרומתו וכו': פשיטא דכיון שנמלה תרומתו
חולין הו' לא צריכא שהקדימו בשילבס
ונמלה הימנו תרומת מעשר ולא נמלה
הימנו תרומה גדולה וכדרכי אבהו אמר ר'
אבהו אמר רבי שמעון בן לקיש דמעשר
ראשון שהקדימו בשילבס פטור לתרומה ה'
גדולה שנאמר והתרומתם ממונו תרומת ה'
מעשר מן המעשר מעשר מן המעשר אמרתי
לך ולא תרומה גדולה ותרומת מעשר מן
המעשר אמר ליה רב פפא לאביי אלא מעתה ה'
אפילו ההקדימו בכרי נמי ליפטר א"ל עליך
אמר קרא זמכל מתנותיכם תרומה את כל
תרומת ה' ומה ראית האי אידגן והאי לא
אידגן: מעשר שני והקדש שנפדו וכו':
פשיטא הכא במאי עסקינן שנתן את הקרן
ולא נתן את החומש וקא משמע לן דאין
חומש מעבב: והכהנים בחלה ובתרומה
וכו': פשיטא מהו דתימא מצה שוה לכל אדם
בעינן קמ"ל מצות מצות ריבה: אבל לא
בטבל וכו': פשיטא לא צריכא בטבל טבול
מדרבנן שזרוע בעצין שאינו נקוב: ולא
במעשר ראשון שלא נמלה תרומתו: פשיטא
לא צריכא שהקדימו בכרי מהו דתימא
כדאמר ליה רב פפא לאביי קא משמע לן
כדשני ליה: ולא במעשר שני והקדש שלא
נפדו שלא נפדו כהלכתא מעשר שני שפדאו
על גב אסימון דרחמנא אמר וצרת הכסף
ה"דבר שיש לו צורה והקדש שחיללו על גבי
קרע דרחמנא אמר ונתן הכסף וקס לו
תנו רבנן יכול יוצא אדם ידי חובתו בטבל
שלא נתקן כל טבל נמי הא נתקן אלא בטבל שלא נתקן כל צורכו
שנמלה ממונו תרומה גדולה ולא נמלה ממונו תרומת מעשר [מעשר] ראשון
ולא מעשר שני ואפילו מעשר עני מנין תלמוד לומר לא תאכל עליו חמץ מי
שאיסורו משום כל סאכל מות יצא זה שאין איסורו משום כל סאכל
חמץ אלא משום כל סאכל מות ואיסורא דחמץ הויכין אולא אמר רב ששת
הא מני ר' שמעון היא דאמר אין איסור חל על איסור דתנאי ר' שמעון אמר
האוכל

אמרי פירות אין מחמיצין: יוצא כדמאי
ובמעשר וכו': דמאי ה' הא לא הו' ליה כיון
דאי בעי מפקר לנכסיה הו' עני ואוכל דמאי
השתא נמי הו' ליה ורתנא ימאכילין את
העניים דמאי ואת אכסניא דמאי ואמר ר' אבא
הוא תנא בית שמאי אומרים אין מאכילין
את העניים דמאי ואת האכסניא דמאי ובית
הלל אומרים מאכילין: מעשר ראשון שנמלה
תרומתו וכו': פשיטא דכיון שנמלה תרומתו
חולין הו' לא צריכא שהקדימו בשילבס
ונמלה הימנו תרומת מעשר ולא נמלה
הימנו תרומה גדולה וכדרכי אבהו אמר ר'
אבהו אמר רבי שמעון בן לקיש דמעשר
ראשון שהקדימו בשילבס פטור לתרומה ה'
גדולה שנאמר והתרומתם ממונו תרומת ה'
מעשר מן המעשר מעשר מן המעשר אמרתי
לך ולא תרומה גדולה ותרומת מעשר מן
המעשר אמר ליה רב פפא לאביי אלא מעתה ה'
אפילו ההקדימו בכרי נמי ליפטר א"ל עליך
אמר קרא זמכל מתנותיכם תרומה את כל
תרומת ה' ומה ראית האי אידגן והאי לא
אידגן: מעשר שני והקדש שנפדו וכו':
פשיטא הכא במאי עסקינן שנתן את הקרן
ולא נתן את החומש וקא משמע לן דאין
חומש מעבב: והכהנים בחלה ובתרומה
וכו': פשיטא מהו דתימא מצה שוה לכל אדם
בעינן קמ"ל מצות מצות ריבה: אבל לא
בטבל וכו': פשיטא לא צריכא בטבל טבול
מדרבנן שזרוע בעצין שאינו נקוב: ולא
במעשר ראשון שלא נמלה תרומתו: פשיטא
לא צריכא שהקדימו בכרי מהו דתימא
כדאמר ליה רב פפא לאביי קא משמע לן
כדשני ליה: ולא במעשר שני והקדש שלא
נפדו שלא נפדו כהלכתא מעשר שני שפדאו
על גב אסימון דרחמנא אמר וצרת הכסף
ה"דבר שיש לו צורה והקדש שחיללו על גבי
קרע דרחמנא אמר ונתן הכסף וקס לו
תנו רבנן יכול יוצא אדם ידי חובתו בטבל
שלא נתקן כל טבל נמי הא נתקן אלא בטבל שלא נתקן כל צורכו
שנמלה ממונו תרומה גדולה ולא נמלה ממונו תרומת מעשר [מעשר] ראשון
ולא מעשר שני ואפילו מעשר עני מנין תלמוד לומר לא תאכל עליו חמץ מי
שאיסורו משום כל סאכל מות יצא זה שאין איסורו משום כל סאכל
חמץ אלא משום כל סאכל מות ואיסורא דחמץ הויכין אולא אמר רב ששת
הא מני ר' שמעון היא דאמר אין איסור חל על איסור דתנאי ר' שמעון אמר
האוכל

ללוי אותו מעשר. שלא נתחייב הלוי בתרומה גדולה אלא אם קבל הלוי מעשר מן הנהון אחר שהמניח ישראל כרי. והמניח
ממנו מעשר נתנו ללוי קודם התרומה חייב בתרומה וחייב בתרומת מעשר (לוי). ופשוטו היא. והיא מפורשת בסוטה
פ"ה אהרן. וכמעשר שני והקדש שפדו את נתן הקרן אפי' שלא נתן עדיין החומש כבר שילו הוא. וכן הלהל התרומה
לגויה. וה' אפי' שילבס אחרת. מצות מצות ריבה. טבל הוא שלא תרומה ממנו התרומה המעשר. אפי' שהיא תרומה
שנתנה בעצין שאינו נקוב ואני תבואת הארץ אלא תבואת ריבה. וריבה כלי מאוריתא טעור מדרבנן חייב להפריש ממנו
תרומה ומעשר. לסיכך אינו מותר שאינו ראו לאכילה. וכי' טבל דאורייתא שאינו ראו לאכילה בחיה. ולא במעשר ראשון
שלא נמלה תרומתו. כגון שהקדים בכרי. ונתן אחר מעשרה בו ללוי כמו פשוטו לעיל כבר ונתנא כמעשר שילבס הלוי
מן הכרי את מחמשים לכוון. והיא תרומה גדולה. וחייב עוד אחר כך לתת לכוון מן גבסאר בני חלק את מעשרה והיא
תרומת מעשר. ואפילו אם נתן תרומת מעשר ולא נתן תרומת גדולה אין יוצא בו ידי חובתו בפסח של אחרת באכילה
בחיור. וכן במעשר והקדש שפדו על אסימון. והן מעות שאין צורה. כלומר לא נטבעו בפסח. אלא ח